

La fòbia al cotxe com a doctrina

D'aquí a dues setmanes es disputarà el Ral·li Costa Brava, el sancta sanctorum dels ral·lis clàssics a Catalunya. Una prova de rellevància internacional, amb 166 equips inscrits i un impacte econòmic gens menor perquè la majoria són de més enllà dels Pirineus. A partir de l'1 d'abril, els 166 cotxes que prendran la sortida divendres al centre de Girona no ho podrien fer a Barcelona sense ser sancionats. No s'hi val a fer demagogia fàcil. El canvi climàtic és palpable, l'escalfament del planeta ja només és una ficció en ments tan atrotinades com la de Donald Trump i limitar-ne els efectes ha passat de ser un desig a una obligació.

Revertir l'escalfament i reduir emissions són objectius irrenunciables. Convertir en paquets de ferralla qualsevol artefacte anterior a l'any 2000 era fa ben poc només el somni humit d'alguns dogmàtics que, des que han tocat poder i ben ajudats per una campanya de pànic que riu-te'n de la del coronavirus, no han parat fins a convertir-ho en tendència, en doctrina, en dogma. Era previsible que l'Ajuntament de Barcelona, en la seva croada anticotxe, posés tarifes d'aparcament de fins a 4,25 euros l'hora si ets de fora i vas al cap i casal a cavall d'un estri amb motor de combustió que consideren poc menys que una bomba de neutrons. Però la taca d'oli s'ha estès al govern català, que, en els pressupostos del 2020, ha inclòs una taxa sobre les emissions de CO2 –sigui dit de passada, gas innocu que produïm tots però que és responsable en part de l'escalfament global– de tots els cotxes. Bé, acceptem que l'usuari habitual d'un cotxe antic pagui però, com sol passar, des del despatx no s'ha destriat el gra de la palla i rebran tant els vehicles d'ús habitual com els de col·lecció que no estiguin matriculats com a històrics –compteu 500 euros per unitat si voleu fer el tràmit–. Sens dubte, ni els uns ni els altres emeten vapor d'aigua per l'escapament, però quants quilòmetres fa un cotxe de col·lecció cada any? L'assegurança de vehicle clàssic ja els limita a 5.000...

A la pràctica, estem davant un atac en tota regla al patrimoni industrial i cultural del país, amb efectes devastadors sobre col·leccionistes i aficionats que mantenen en bon estat peces d'alt valor quan l'actitud raonable cap a ells seria un agraïment i una exempció del tribut. No pagaran només 100 euros per peça i, en conseqüència, qui en posseeixi unes quantes potser es veurà forçat a una baixa definitiva i que no puguin circular més. I si no circulen, quina gràcia té mantenir-los amb vida?

Parapetats rere la lluita contra el canvi climàtic, ajuntaments i governs legislen pel broc gros i només deixen dues alternatives: creure que no n'han calculat bé l'abast –i confiar que rectificaran, amb un punt d'ingenuïtat– o ser malpensats.

Repudiar aquest patrimoni, testimoni de la història del país, en nom de les emissions és matar mosques amb bala de canó. La seva aportació a la contaminació és una part infinitesimal del trànsit rodat. I mentre les administracions penalitzen, els seus parcs mòbils continuen allunyats de l'electrificació quan són ideals per posar-la en marxa perquè ells sí que saben amb precisió quins recorreguts fan al dia i no han de patir per les limitacions d'autonomia, els temps de recàrrega i el cost de les bateries. Per no parlar de la fal·làcia de l'electrificació total del transport rodat. D'on sortirà tanta electricitat? De les renovables? No fem riure... De les nuclears? No, gràcies...

Publicat a:

-L'Esportiu. Nacional 27-02-2020, Pàgina 12

-L'Esportiu. Girona 27-02-2020, Pàgina 16

Font del document:

<http://www.lesportiudecatalunya.cat/opinio/article/1747836-la-fobia-al-cotxe-com-a-doctrina.html>